

20. března

**BL. FRANTIŠKA PALAU Y QUER,
KNĚZE**

František Palau y Quer [ker] se narodil 29. prosince 1811 v obci Aitona v Katalánsku. Roku 1832 vstoupil do noviciátu bosých karmelitánů v Barceloně, následujícího roku složil řeholní sliby. Své povolání přijímal v situaci, kdy země zmítala občanská válka, vláda prosazovala ateismus a v letech 1835-36 vydala dekrety, jimiž byly zrušeny všechny řády, které se nevěnovaly školství nebo zdravotnictví. Bratři byli nuceni žít mimo klášter, vraceli se ke svým příbuzným, někteří se stali diecézními kněžími, jiní emigrovali. Františka zastihlo vyhlášení dekretu roku 1835 v Barceloně. Zdejší klášter byl vypálen, František si zachránil život útekem. Uchýlil se do poustevny poblíž Aitony a vzdor situaci přijal v roce 1836 kněžské svěcení. Roku 1840 odešel do vyhnanství do Francie. Do vlasti se vrátil až po uzavření konkordátu v roce 1851. Byl ustanoven spirituálem semináře v Barceloně a věnoval se katechezi, byl však opět vyhoštěn a šest let strávil v ústraní na ostrově Ibiza. Poté konal lidové misie na Baleárech, šířil úctu k Panně Marii Karmelské, založil dvě karmelitánské misijní kongregace. Po životě, v němž se střídala léta modlitby v samotě s obdobími horlivé misijní činnosti, zemřel 20. března 1872 v Tarragoně. Za blahoslaveného byl prohlášen roku 1988. Tereziánský Karmel slaví jeho památku 7. listopadu.

Společné texty o duchovních pastýřích.

Modlitba se čtením**DRUHÉ ČTENÍ**

Z duchovních spisů blahoslaveného Františka

(*Lucha del alma con Dios*, Roma 1981, s. 42-44, 135-136)

Účinnost modlitby za církev

Bůh to ve své prozřetelnosti zařídil tak, že nám od našich špatností nepomůže nic jiného než modlitba, že jediné modlitba nám získá dary jeho milosti a že modlitba jedněch je ke spáse druhým.¹ Jestliže nebesa dala rosu shůry a oblaka jako déšť vydala Spravedlivého, jestliže se otevřela země

a vypučela Spasitele,² bylo to proto, že Bůh chtěl, aby přícho-
du Spasitele předcházelo volání a prosby patriarchů a zejména
modlitby jedinečné Panny, která vůní svých ctností naklonila
nebe a přitáhla nestvořené Slovo do svého lůna. Přišel Vykupi-
tel a svou ustavičnou modlitbou smířil svět s Otcem. Aby však
modlitba Ježíše Krista a ovoce jeho vykoupění mohly přinášet
užitek nějakému národu nebo lidu, aby je měl kdo osvětit hlá-
sáním evangelia a udělováním svátostí, musí se najít někdo –
nebo i mnozí –, kdo nářky a prosbami, modlitbami a obětmi
nejprve lid získá a smíří s Bohem.

K tomu, mimo jiné, směřují oběti, které přinášíme na našich
oltářích. Svatý chléb, který na nich denně spolu se svými mod-
litbami obětujeme Otci, nemá být pouze připomínkou života,
utrpení a smrti Ježíše Krista, ale také zavazuje dobrého Boha,
aby výkupná oběť jeho Syna přinášela užitek národu nebo
krají, městu nebo vesnici, člověku či lidem, za něž je mše svatá
sloužena. Mše svatá je tím skutečným místem, kde se u Otce
vyprošuje vykoupění, tedy obrácení národů. Dříve než vykou-
pení zachránilo svět, nebo – což je totéž – dříve než byl prapor
kříže vyvýšen mezi národy, stanovil Otec, aby tento dar jeho
jednorozený vtělený Syn od něj vyprosil. A to svými vroucími
modlitbami – *s naléhavým voláním a se slzami* –,³ svou smrtel-
nou úzkostí a prolitím veškeré své krve, zvláště na oltáři kříže,
který vztyčil na vrcholu Kalvárie.

Aby svou milost mohl udělit i těm, kdo o ni neprosí, prosit
nemohou či nechtějí, stanovil Bůh a přikazuje: *Modlete se
jeden za druhého, abyste byli spaseni.*⁴ Dopřál-li Bůh milost
obrácení svatému Augustinovi, vděčíme za to slzám svaté
Moniky; a církve by neměla svatého Pavla – jak nás ujišťuje
jeden z církevních Otců –, kdyby ho nevymodlil svatý Štěpán.

A je dobré si připomenout, že apoštolové, posláni kázat a učit
všechny národy, připisují plody svého hlásání spíše modlitbě
než svým slovům. Když totiž vybírali sedm jáhnů, kteří by pro-
kazovali skutky lásky, prohlašují: *My se však chceme nadále
věnovat modlitbě a službě slova.*⁵ Dobře si všimni, co říkají:

že se budou věnovat nejprve modlitbě a teprve potom službě slova. Bezpochyby totiž nikdy neusilovali o obrácení nějakého lidu dříve, než je získali modlitbou.

Ježíš Kristus se po celý svůj život věnoval modlitbě a pouze tři roky kázal.

Tak jako Bůh neuděluje lidem své milosti jinak než prostřednictvím modlitby – neboť chce, abychom poznávali, že on je Pramen, z něž vyvěrá veškeré dobro –, tak ani zachraňovat nás z nebezpečí, uzdravovat naše rány a těšit nás v našem trápení nechce jinak než jedinež skrze modlitbu.

¹ Srov. Jak 5,16n. ² Iz 45,8 (Vulg.). ³ Žid 5,7. ⁴ Jak 5,16n. ⁵ Sk 6,4.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Lk 11,9-10; Jak 5,16

Proste a dostanete, neboť každý, kdo prosí, dostává. * Mnoho zmůže a je velmi účinná modlitba spravedlivého.

V. Modlete se jeden za druhého, abyste byli spaseni. * Mnoho zmůže a je velmi účinná modlitba spravedlivého.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys v dobách pronásledování církve dal blahoslavenému knězi Františkovi vytrvalost v modlitbě a v apoštolské lásce; na jeho přímluvu dopřej i nám, ať se podílíme na životě Kristova tajemného těla a smíme přispět ke spáse světa. Prosíme o to skrze tvého Syna...